

Seitsemän lampunjalkaa - Pergamo

Tässä on Herran viesti Pergamon seurakunnalle Ilm. 2:12-17: ssa: "*Ja Pergamon seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo hän, jolla on se kaksiteräinen, terävä miekka: Minä tiedän, missä sinä asut: siellä, missä saatanan valtaistuini on; ja sinä pidät minun nimestäni kiinni etkä ole kieltänyt minun uskoani niinkään päivinä, jolloin Antipas, minun todistajani, minun uskolliseni, tapettiin teidän luonanne, siellä, missä saatana asuu. Mutta minulla on vähän sinua vastaan: sinulla on siellä niitä, jotka pitävät kiinni Bileamin opista, hänen, joka opetti Baalakia virittämään Israelin lapsille sen viettelyksen, että söisivät epäjumalille uhrattua ja haureutta harjoittaisivat. Niin on myös sinulla niitä, jotka samoin pitävät kiinni nikolaiittain opista. Tee siis parannus; mutta jos et, niin minä tulen sinun tykösi pian ja sodin heitä vastaan suuni miekalla. Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo. Sille, joka voittaa, minä annan salattua mannaa ja annan hänelle valkoisen kiven ja siihen kiveen kirjoitetun uuden nimen, jota ei tiedä kukaan muu kuin sen saaja''*". Jumala siunaa Sanansa.

Smyrnan, Pergamon ja Tyatiran seurakuntien välillä on eräs yhteys. Voitte nähdä tuon yhteyden olevan saatanallisia hyökkäyksiä Jumalan maan päällistä todistusta vastaan. Muistatte, kun eilisiltana käsitelimme Smyrnan seurakuntaa, kiinnitimme huomiota ilmaukseen: Saatanan synagooga. Ja jäljitimme sen olevan juutalaista vastustusta, joka nosti esiin poliittisen käsivarren, joka pyrki murskaamaan seurakunnan, joka oli uskollinen Kristukselle. Niinpä saatoitte nähdä siellä juutalaista vihamielisyyttä yrittämässä murskata seurakunnan vainon kautta - Smyrnassa. Mutta kun tulette Pergamon tapaukseen, ilmaisu onkin seuraava: Saatanan valtaistuini. Ja kuten tulemme jonkin ajan päästä huomaamaan, tämä on pakanahyökkäys seurakuntaa vastaan. Mutta tällä kertaa se ei yritä murskata - onkin jotain paljon pirullisempaa Saatanalta. Ja ajatus, kuten tulemme näkemään, on saada seurakunta tekemään kompromisseja, niin että se, mitä ei voitu murskata ulkopuolelta, tullaan vesittämään sisäpuolelta. Ja sana jonka kohdistamme Pergamon seurakuntaan ei olekaan vaino - mikä tuli Smyrnan osalle - vaan sen "suosiminen". Seurakunnalle ikäänkuin annetaan taputus selkään, annetaan sille paikka ja asema, ja huomaatte, kuinka tuo seurakunta tulee enkelimäisesti sujauttamaan kätensä maailman käteen. Se itse asiassa tekee myönnytyksen, kompromissin.

Mutta kun te katsotte seurakuntaa Tyatirassa, ei ole kyseessä Saatanan synagooga, eikä edes Saatanan valtaistuini - se on Saatanan syvyudet, jotka mainitaan. Ja siellä näemme, että tämä on hengellistä vastustusta - edelleen Saatanalta - mutta toisenlaisella taktiikalla. Ei murskatakseen seurakunnan; se on vainoa ulkopuolelta, ei ainoastaan saada seurakuntaa lankeamaan kompromissiin; se on suosimista, vaan turmella seurakunta, niin että se päättyy totaaliseen saastumiseen. Ja sen me tulemme näkemään Tyatirassa.

Kolme tiettyä sanaa kuvaavat aivan täsmällisesti sitä, mitä koetan nyt esittää sydämellenne: jollei Saatana voi voittaa sotaa - se on vainon keino, sitten hän saattaa seurakunnan myönnytyksiin maailmallisuudella; se on tämäniltaisten tutkimustemme tila. Ja heti kun hän on saanut jalansijan sisällä, niin se lopulta päättyy saastumiseen, mikä on pahuutta. Se kehittyy seurakunnan sisällä. Nyt, siinä on se kaava. Ja siinä on sielunvihollisen taktiikka. Hän murskaa, saattaa myönnytyksiin, ja se kaikki tulee päättämään turmelukseen.

Nyt, siinä on varoitus. Sallikaa minun tulla hetkeksi tuohon käytännölliseen opetukseen, jonka voimme oppia tästä Herran viestistä Pergamon seurakunnalle. Pyydän teitä kanssani pohdiskelemaan - kuten teimme edellisiltana - millaista olisi ollut elää Pergamossa; kulttuurissa, jolla olisi ollut vaikutuksensa teihin. Ja tulen esittämään, että Pergamossa olisi ollut kolme asiaa, jotka olisivat vaikuttaneet teihin: ensiksikin, Pergamo oli keisarillisen vallan keskus. Nyt, Efeso yhtäällä ja Smyrna toisaalla kilpailivat, kumpi olisi kaikkien tärkein kaupunki Vähä-Aasiassa. Mutta Pergamo, kuten se Raamatussamme mainitaan, oli itse asiassa keisarillinen pääkaupunki. Ja siellä roomalainen magistraatti, roomalainen tuomioistuini sijaitsi. Ja yhteys Pergamoon, kuten roomalaiset sanoivat, oli "miekan oikeus": valta toimeenpanna oikeutta. Ja sen vuoksi keisarillinen valta oli keskitetty Pergamoon.

Eikö tämä ole merkityksellistä? Että Herra ilmoittaa itsensä tälle seurakunnalle Sinä, jolla on kaksiteräinen, terävä miekka. Se asettuu keisarillista valtaa vastaan. On olemassa toinen valta, ja se on Herran kädessä. Mutta toinen asia, joka olisi lyönyt leimansa teihin Pergamossa oli, ettei ollut ainoastaan kyse voimasta, vaan tiedosta. Koska tämä oli yliopistokaupunki, tämä oli Vähä-Aasian Cambridge tai Oxford. Juuri siellä yliopistot saivat alkunsa. Ja heillä oli mahtavaa opetusta. Heillä oli lääketieteen opetusta - Ascelupiasta palvottiin siellä suurena parantajana. Ja hänen symbolinsa oli

käärme kietoutuneena Hermian sauvan ympärille. Tuo symboli on edelleen lääketieteen merkinä, meidänkin päivinäme!

Ja juuri siellä väitettiin tapahtuvan ihmeperantumisia niin, että Pergamo oli silloin tunnetun maailman uskonnollisten parantumisien pääpaikka. Mutta he ylpeilivät tietämyksellään. Ja eikö ole merkityksellistä, että Herra sanoi: "Minä tiedän". "Minä tiedän tarkalleen, mitä liittyy todistukseenne". Palaamme tähän kohtaan hetken kuluttua.

Mutta oli jotain muutakin. Ei ollut pelkästään keisarillista valtaa, eikä vain tieteellistä ymmärtämistä - yliopistot, vaan siellä oli uskonto. Ja Pergamossa oli varsin erikoislaatuista, ekumeenista uskontoa - se oli siellä. Sillä kun heillä oli alttareita kaikille tunnistetuille jumaluuksille, ja niitä oli luonnollisesti suuri pantheon siellä, Pergamo ylpeili tällä: he olivat siinä kaupungissa perustaneet sen maanosan toiseksi ainoan alttarin keisari Augustuksen palvomista varten, vuonna 27 jKr. He olivat rakentaneet sinne valtavan alttarin. Smyrna sai ensimmäisen, Pergamo toisen. Ja tiedätkö, tämän laatusella uskonnolla oli poliittinen tausta, kuten selitin. Sinun ei tarvinnut hylätä kaikkia muita uskontojasi - ei, sinä sait pitää ne kaikki - niin kauan kuin poltit hyppysellisen suitsuketta caesarille. Koska tuo sana Augustus - ja tiedätkö, useimmat eivät tiedä sitä - tuo nimi oli varattu jumaluudelle. Ja kun he tekivät caesarista Augustuksen, he julistivat: hän on jumala. Ja he liittivät palvontaansa sanan "sotar", vapahtaja, ja sanan "kyrios", herra. Ja he kruunasivat hänet.

Luonnollisesti kaikki tuo oli poliittista, mutta sen tarkoituksena oli sulauttaa uskonto ja politiikka yhteen, niin että koko valtakunnalla oli jotain sellaista, joka yhdisti heidät kaikki. Ja siellä Pergamossa oli suuri alttari Zeukselle. Minä ihmettelen, onkohan tämä sitä mitä Pyhä Henki ja Herra itse tarkoittivat, kun Hän sanoi: "Missä Saatanan valtaistuini on". Nyt saatatte ihmetellä, mikä yhteys tässä on? Haluan teidän pysähtyvän kanssani erääseen pieneen historian yhteyteen, joka on kiintoisaa, ainakin. Saanko viedä teidät ajassa taaksepäin erääseen lokakuiseen yöhön vuonna 539 eKr. Eli menemme varsin kauas ajassa taaksepäin. Tuona yönä Kooreksen armeijat valloittivat Babylonian, lähes ilman verenvuodatusta. Mutta tuona yönä babylonialaisen uskonnon papit pakenivat Babyloniasta; he eivät jääneet. Minne he sitten menivät? He menivät Pergamoon. Ja Ascelupiaksen koulussa he perustivat babylonialaisen mysteeriuskonnon istuimen. Ja tuohon mysteeriuskontoon he sitoivat Pergamon ihmiset - jotka eivät tajunneet olevansa sidottuja! Tämä oli uusi uskonto, mutta se oli uskonto, joka oli leviämässä koko maailmaan. Osa tuota ryhmää jätti Pergamon ja meni Roomaan. Ja siellä Truskilainen linkki, Roomaan perustettuna, tarkoitti, että Rooman senaatin takana hallitsi babylonialainen kontrolli. Ja siitä syystä caesaria alettiin julistaa universaaliseksi vapahtajaksi ja herraksi - antamalla hänelle nimen, joka ylitti kaikki muut nimet. Se on syvällä babylonialaisessa traditiossa, koska se on mitä Semiramis, Nimrodin vaimo, teki. Tiedätkö, mitä Semiramis tarkoittaa? Semiramis tarkoittaa "universaalina nimeä"! Ja hän kruunasi miehensä Nimrodin, joka oli kuollut ennen poikansa Tammuksen syntymää. Mutta hän kruunasi hänet uudelleensyntyneeksi pojassaan Tammuksessa. Ja äiti-lapsi -kultti on babylonialaista. Se on paljon ennen Kristusta, joka makasi Marian sylissä, mutta äitiä ja lasta palvottiin Babyloniassa. Se siirtyi Babyloniasta Pergamoon. Ja siellä, missä Saatanan valtaistuini on, Jumalan Henki on tunnistettu, ja ekumeeninen uskonto, joka saattoi ja pystyi vallitsemaan valtakuntaa, sai juurensa Babyloniasta, Pergamon kautta.

Siinä on Pergamon tilanne ja tausta, jonka havaitsette yhteydessä Pergamon kaupunkiin. Ja seurakunnalle tuossa kaupungissa - jolle Vapahtaja nyt lausuu - "sinä pidät minun nimestäni kiinni". Juuri siinä paikassa, missä toinen nimi vaati uskollisuutta. "Te pidätte Minun nimestäni kiinni tiukasti" - voi kuinka pidän tuosta toteamuksesta. Ja Hän tulee puhumaan ajasta ja niin edelleen, milloin he tekivät tätä, mutta maistelkaapa hetki sen suloisuutta. Kun Augustuksen nimi, keisarin nimi, piti koroittaa, hyväksyä ja tunnustaa, löytyi vielä pieni ryhmä, joka oli valmistautunut omistamaan Herran Jeesuksen Kristuksen nimen.

Siinä on käytännön opetus. Nyt, hyvin nopeasti antakaa minun julistaa se profeetallinen opetus. Muistatte, että emme ole nähneet näissä seurakunnissa vain erityisiä seurakuntia, emme pelkästään hengellisiä tiloja, vaan seurakunnan historian aikakausia. Havaitimme Efeson viittaavan jälkiapostoliseen ajanjaksoon, kun intohimo Kristuksen persoonaa kohtaan oli haihtumassa. Itse asiassa, annoimme silloin Efesolle nimityksen langennut seurakunta. Herra puhutteli sitä sellaisena. Hän sanoi: "Sinä olet langennut". Ja uskomme, kuten painotin, että sen käsitesisältö on langennut nainen. Hän oli pettänyt Herransa. Ja siis, tuo ajanjakso päättyisi jotakuinkin apostolisen ajan loppuun. Ja sitten tulisi ajanjakso, jolloin ei ainoastaan intohimo haihtuisi, vaan seuraisi vainon aikakausi - Neron toimesta, valtakunnan hallitsijana, Diocletianukseen saakka. Silloin oli vainon jakso, jolloin

kymmenen kertaa vainon aallot löivät todistuksen ylitse, ja monet kristityt, kuten havaitsimme edellisiltana, menettivät elämänsä Kristuksen tähden. Tuo jakso saattaa hyvinkin viitata aikaan, jota kesti Konstantinuksen kääntymykseen saakka, mikä tapahtui 312 jKr, Melvian taistelun aikana. Te muistatte, mitä tapahtui: Kontantinus oli matkalla puolustamaan valtakuntaansa, ja kuten hän sen on muistiin merkinnyt, hän polvistui Kristuksen edessä. Hänen tarinansa kertoi, että taivaalla hän näki ristin merkin ja latinankieliset sanat: "in hoc signo vinge" = tässä merkissä voita. Hän polvistui, ja hyväksyi Kristuksen Vapahtajaksi. No, te saatatte asettaa hänen kääntymyksensä kyseenalaiseksi - hänen käytöksessään on paljon, joka jättää kysymisen varaa; paljon josta häntä voitaisiin syyttää - mutta mitä hyvänsä sanottekin, siitä seurasi tämä: vaino lakkasi. Yhdessä yössä vaino loppui! Ja aivan uusi olosuhteiden tila tuli tilalle.

Nyt te olette siis siirtymässä vainon ajasta Pergamon tilaan, jota vain yksi sana voi kyllin hyvin kuvata: suosiminen. Se oli nyt suosittu asia. Se oli nyt asianmukainen juttu. Se oli nyt menestyksen salaisuus jopa ammatissasi: olla kristitty! Jokaista muuta katsottiinkin nyt alaspäin. He kuuluivat vanhaan pakanajärjestelmään. Tiedättekö mitä se merkitsi? Se merkitsi, että ihmisiä vihmottiin. Vihmottiin, ei kastettu, ja sehän juonsi alkunsa Babyloniasta; sieltä vihmominen sai alkunsa. Älkää tässä kohtaa tehkö minkäänlaista väärä päätelmää: Raamatusta ei löydy sanaakaan vihmomisesta - se on babylonialainen tapa. Mutta ihmiset vihmottiin massoina - miksikö - saattaakseen heidät todistuksen piiriin. Se oli yksinkertaisesti todistus.

Tiedättekö, mitä muuta tapahtui? Vanhojen pakanauskontojen papit, heillä kaikilla yhteytensä Babyloniaan, heistä tuli prelaatteja uudessa kirkossa. Koska heidät vain vihittiin jatkamaan samoja vanhoja käytäntöjä uuden nimen alla. Kaikki tämä ei suinkaan tapahtunut hetkessä, mutta annan teille yhteenvedon siitä, mitä tapahtui sen jälkeen, kun kristinuskosta tuli suosittua. Ja ihmiset tuotiin massoina, papeille annettiin paikkansa - tunnustavina kristittyinä - mutta he toivat mukanaan papinkaapunsa, rituaalinsa ja julistuksensa. Saatoitte nähdä tonsuurit, kaavut ja paavin tänään kantaman päähineen - jolla ei ole mitään tekemistä judaismilla kanssa niin kuin sillä väitetään olevan - se on itse asiassa Daagonin, kalajumalan, pyrstö. Mistähän se sitten tuli? Se tuli Babyloniasta, yhtenä silminnähettävänä yhteytenä Nimrodiin. Ja avaimet, joita hän kantaa nipussaan - ne eivät ole Pietarin avaimet; älkää vain erehtykö tässä. Ne ovat Janneksen, vuoden avaajan, avaimet - erään Rooman jumalista. Voisin jatkaa tätä vaikka kuinka: papeista tuli prelaatteja, temppeleistä ja uhrauspaikoista uudelleen vihittiin kirkkoja. Ja he toivat mukaan kaiken, mikä liittyi ikivanhoihin riitteihin. Ja luonnollisesti: kristityt olivat suosittuja. Festivaalit, Kristuksen syntymä, oli kytketty Saturnaliaan - vuoden vaihtumiseen. Se oli liitetty pakanafestivaaliin. Tuosta Saturnaliasta tuli juhla nimeltä Joulukuu. Pääsiäinen, englanniksi "Easter", on yksinkertaisesti Ishtarin juhla, mikä on Semiramiksen edustaja. 40 päivän paasto luonnollisesti liittyi Tammuksen suremiseen. Hesekielin kirjasta, 40 päivää liittyen Hänen ylösnousemukseensa haudasta, teille yht'äkkiä tarjotaankin pääsiäismunia ja pääsiäispupua; kaikki symboleja, jotka viittasivat siihen, että tässä oli käsillä jotain huomattavaa.

Kaikki tämä vain tuli sisälle seurakuntaan! Ei vain yhtenä kevyenä pyyhkäisynä, vaan seuraavina vuosina. Se mitä tahdon sanoa on tämä: tämä suosituimmuuden aika, alkaen 312 jKr vuoteen 606 jKr. saakka. Saatatte kysyä, miksi vedät viivan vuoteen 606? Se on minun oma piirtoni seuraavasta syystä: se oli maamerkki. Mitä sitten tapahtui vuonna 606? Rooman piispa, kuten häntä kutsuttiin, julistettiin maailmanlaajuisesti piispaksi - itse asiassa, ensimmäiseksi paaviksi. Ja siinä kohtaa on maamerkki. Se indikoi huomattavaa asemaa, valtaa ja voimaa universaalille nimelle. Mutta se ei ollut tuon nöyrän galilealaisen nimi. Se ei ollut ristin Jeesuksen nimi. Se oli toinen nimi, jota julistettiin, mutta Jeesuksen nimi käytännössä kiellettiin.

Ja lopputuloksena oli paaviuden ilmaantuminen. Se on ajanjakso, jota varten tuli kirje Pergamolle. Mitä se sitten oli, minäpä kerron. Tämä oli liitto - seurakunnan ja maailman liitto, uskonnollisen johdon alaisuudessa. Se on sitä, mistä puhutaan 2 Kor. 6:ssa. Se oli vanhurskauden ja vääryyden liitto. Se oli valon ja pimeyden liitto. Se oli Kristuksen ja Bileamin liitto - uskovien ja uskomattomien, Jumalan temppelin ja epäjumalien. Eikö juuri siksi sana pergamo tarkoita "turmeltua"? Tosiasiassa turmeltu, mutta on toinenkin sana: avioliitto, jota Jumala vihaa.

Se oli tuo seurakunta, annettuna tuon porton käteen, toisen käteen. Siinä on profeettallinen opetus. Mutta nyt emme tule pelkästään käytännön opetukseen emmekä profeettalliseen, mutta tulemme yhä uusiutuvaan opetukseen: opetukseen, joka pätee kaikkina aikoina. Opetus tästä seurakunnasta, mikä osoittaa minulle maailmallisuuden tilat ja askeleet, jotka voivat tulla sisälle Jumalan todistukseen ja vesittää sen, ja se johtaa turmeltumiseen, jollei siitä tehdä parannusta.

Tuossa asiasisällössä haluaisin teidän tutkivan muutamia tapahtumia. Ensiksi haluan kiinnittää huomiota tähän: Kristuksen näky - tapa millä Hän esittää itsensä tälle seurakunnalle. Hän esitti itsensä Efesolle sellaisena, että he olivat unohtaneet Hänen asemansa seurakuntien keskellä. Smyrnalle Hän esiintyi Sinä, josta tuli kuollut ja on elävä - he olivat unohtaneet Hänen kärsimyksensä. Mitä lohdutusta se olisi tuonutkaan heille, kun he kohtasivat kuolemaa. Mutta täällä - he olivat unohtaneet Hänen voimansa. Mitä se on? Hänet on esitetty Sinä, jolla on miekka, se terävä ja kaksiteräinen. No mitä se tarkoittaa? Tuo miekka on epäilemättä symbolisesti Jumalan Sana. Ja Jumalan Sana voi tuoda, kuten 2 Piet. 3 osoittaa, luomisen. Mutta tuo sama Sana voi tuoda kaaoksen, se voi tuoda tuomion, tulvassa. Nyt, kaksiteräinen tarkoittaa seuraavaa: se on siunaukseksi, kun se on kuumennettu, ja se on tuomioksi, kun se on hyljätty. Juuri tästä syystä teillä on toinen maininta miekasta tässä raamatunkohdassa. Kun Herra sanoi: "minä tulen sinun tykösi pian ja sodin heitä vastaan". Huomatkaa eroavaisuus: "minä tulen sinun tykösi pian ja sodin heitä vastaan suuni miekalla".

Veli ja sisar, jos voisin pitää pienen tauon, saadakseni teidät ymmärtämään henkilökohtaisen ja käytännöllisen opetuksen, joka on tässä: Hebrealaiskirjeen luku 4 kertoo minulle: "Sillä Jumalan sana on elävä ja voimallinen ja terävämpi kuin mikään kaksiteräinen miekka ja tunkee lävitse, kunnes se erottaa sielun ja hengen, nivelet sekä ytimet, ja on sydämen ajatusten ja aivoitusten tuomitsija" (Heb. 4:12). Nyt, jos te annatte sen tehdä työnsä, se tuo siunauksen. Sillä tavoin jokainen meistä pelastui, eikö niin? Me annamme tuon Sanan tunkea lävitse, näyttäen meille, että me olemme syntisiä. Se toi meidät alas, jätti meidät epätoivoisiksi ja avuttomiksi. Se osoitti, että olemme vain kurjia syntisiä, jotka olivat ansainneet kadotuksen. Mutta tuo sama Sana ohjasi meidät Vapahtajan tykö. Raamattu sanoo: "Kristus kuoli jumalattomien puolesta". Me hyväksyimme tuon väittämän ja uskoimme sen - meidät pelastettiin.

Mutta se Sana ei tuo pelkästään siunausta. Se Sana voi tuoda tuomion, kun se on hyljätty. Kun pyhillä on tuo Sana, kun he kuulevat sitä, he ovat velvolliset tottelemaan sitä. Ja juuri se tekee palvelukokoukset tukeviksi. Koska palvelukokoukset eivät ole vain korvan syyhyksi, tai kehittämään mieltä - ne on tarkoitettu saavuttamaan Jumalan tahto. Ja palvelukokouksen tärkeä hetki on sen jälkeen, kun puhuja on lopettanut. Minun on joko noudatettava sitä, tai kieltäydyttävä siitä. Kaikkein korkein siunaukseni lepää aina tässä: on tehtävä, mitä Sana sanoo. Kunnioitettava toisten ajatuksia. Kun minä teen niin, seuraa siunaus. Mutta kun kieltäydyn siitä, kaksiteräinen miekka astuu kuvaan, ja kuten pian havaitsemme, sillä oli käyttöä tässä, juuri tälle seurakunnalle. Koska tuomio saattoi tulla.

Niin näky Kristuksesta, kaksiteräisen miekan kera. Mutta haluan teidän huomaavan seuraavan, kun Herra alkaa puhua. Minun toinen pieni huomioni on tämä: Hän arvioi - minä tulen puhumaan siitä Hänen sovituksensa arvona - koska Hän säätää niin. Hän sanoo: "Minä tiedän". Juuri tähän tietämiseen haluan teidän kiinnittävän hetkeksi huomiota. Koska juuri se tuo arvoa sille, mitä Herralla on sanottavaa. Mitä Herra sitten tiesi? Hän sanoi: "Minä tiedän, missä sinä asut". Mitä se sitten tarkoittaa? Hän tiesi, että he asuivat vaarallisessa paikassa. Ehkä siinä on pieni nuhtelun sanakin, tuossa sanassa "asut". Koska pyhiinvaeltajina heidän olisi tullut olla vain läpikulkumatalla. Mutta he olivat asettuneet aloilleen - ehkä siinä on nuhdetta. Mutta Hän sanoi: "Te asutte siellä, missä Saatanan valtaistuini on". Se on se paikka, jossa Saatanana asuu, jonne hän on rakentanut maan päälle paikan, josta käsin hän toimii. Nyt muistakaapa tämä asia: Saatanana ei ole kaikkietävä. Hän ei tiedä kaikkea, hän ei ole Jumala. Eikä Saatanana ole kaikkialla oleva. Hän voi, luotuna, olla vain yhdessä paikassa kerrallaan. Ja uskon, että Herra osoitti Pergamolle ja sanoi, että sillä hetkellä hän oli siellä. Koska pakanauskonnon ja ekumeenisen uskonnon takana väijyi tämä pimeä voima. Olen jäljittänyt sen Babyloniasta ja nähnyt sen päätyneen Pergamoon.

Saanan antaa vielä lisäyhteyden, joka kiinnostaa niitä, jotka pitävät historiasta. Kun Pergamon kuningas Attalus kuoli, hän lahjoitti laillisesti oikeutettuna hänen valtaistuimensa, kuningaskuntansa ja kaiken mitä niihin liittyi - caesarille. Ja eräs asia, joka siirtyi Roomaan oli tämä: sormus. Ja tuon sormuksen sisällä nämä sanat: pontifex maximum, korkein pappi. Se tarkoitti, että tuon sormuksen kantaja oli babylonialaisen kultin, uskonnon, ylipappi. Hän antoi sen caesarille, ja Julius Caesar kantoi sitä. Ja kaikki seuraavat caesarit, vuoteen 378 saakka. Mitä sille sitten tapahtui? Caesar otti sen sormestaan; valtaisa hallitsija otti sen sormestaan, ja asetti sen Rooman piispan, Damaskuksen piispan, sormeen - niin että Rooman prelaatti, tähän päivään saakka, kantaa tuota sormusta sormessaan. Ja pontifex maximum, suuri pappi, ainoa välimies, ei olekaan Kristus niinkuin Raamattu sanoo, vaan se on tuon babyloniasta sinneen uskonnon ylipappi. Ja siellä se on - Roomassa - tänäkin iltana.

Tiedättekö muuten mitä Baabel merkitsee? Se tarkoittaa "Jumalan portti". Tämä oli siis toinen tie Jumalan luokse - tuon ylipappeuden ja babylonialaisen uskonnon riittien kautta. Ja kaikki tuo, minkä tulemme havaitsemaan seuraavalla kerralla, on kehitetty roomalaiskatolisuudessa - ja paaviudessa. Nyt, meidän tulee olla tahrattomat: me rakastamme roomalaiskatolisia, me rakastamme kaikkia heitä - heidän sielujaan, jotka elävät hengellisessä pimeydessä ja jotka on pimitetty synkeydellä, joka on saatanallista. Mutta älkää erehtykö tässä: se järjestelmä, joka pitää heitä otteessaan, ei ole vain jokin toinen tunnustus tai kristillisyyteen kuuluva osa; se on pimeä, saatanallinen järjestelmä. Ja se tulee, ja suoraan sikiää, Babyloniasta. Ja tänä iltana se on uskollisesti säilytettynä paavilaisuudessa.

Niin, se oli se vaarallinen paikka, jossa Saatanalla oli valtaistuimensa. Mutta Herra sanoo enemmän: "Tiedän että kannatte Minun todistustani vaarallisena aikana". Huomasitteko sen: "sinä pidät minun nimestäni kiinni etkä ole kieltänyt minun uskoani niinäkään päivinä, jolloin Antipas, minun todistajani, minun uskolliseni, tapettiin teidän luonanne, siellä, missä saatana asuu". Vaarallisia aikoja! Ja Herra jatkaa. Paljon ei tiedetä Antipaksesta. Eräs tieto auttoi minua: Antipas oli hammaslääkäri ja lääkäri Pergamossa. Ja häntä pakotettiin hyväksymään caesarin uskonto. Kuten Polykarpus, hänetkin tuotiin alttarin eteen ripottamaan hyppysellistä suitsuketta liekkiin caesarin palvomiseksi. Antipas kieltäytyi siitä. "sinä pidät minun nimestäni kiinni etkä ole kieltänyt minun uskoani", mitä sitten tapahtui? Hänet laitettiin kuparisammion sisään ja se kuumennettiin punahehkuiseksi. Hänet keitettiin heidän keskellään. Sitä maksoi olla uskollinen. Sen se maksoi hänelle, joka ei päästänyt Hänen nimestään. Sitä maksoi olla kieltämättä uskoa. Tässä todistus Kristukselle, vaarallisessa paikassa, vaarallisena aikana.

Veljet ja sisaret, meidän paikkamme ei välttämättä ole yhtä vaarallinen; aikamme ei varmasti ole yhtä vaarallinen. Mietin, pitäisimmekö kiinni Hänen nimestään? Kieltäisimmekö Häneen uskomme? Noissa kahdessa ilmauksessa teillä on kaksi perusasiaa: "sinä pidät minun nimestäni kiinni" - se on lojaalisuutta Kristuksen persoonalle. Ajatelkaapa, mitä jokin nimi merkitsee. Ajattelin tänään kolmea suhdetta, missä käytämme nimeä: avioliitossa, kun nuori nainen tulee vihityksi miehelle, hän ottaa miehen nimen. Siinä on jaettava yhteyttä ja nimi on sen ilmaus. Mutta sitten on perhe, joka tulee kuvaan ja he automaattisesti kantavat tuota nimeä. Niin, että ominaisuudet tulevat esiin nimen ilmauksena. Ymmärrättekö? Erään kerran Aleksanteri Suuren eteen tuotiin rikoksen tehnyt sotilas. Häntä vastaan esitettiin vakavia syytteitä. Haastatellessaan häntä Aleksanteri Suuri katsoi häneen ja kysyi: "Sotilas, mikä sinun nimesi on?" Tämä vastasi: "Minun nimeni on Aleksanteri". Ja Aleksanteri Suuri katsoi häneen ja sanoi: "Siispä kuuntele: muuta käytöksesi tai muuta nimesi!".

Ominaisuudet tulevat siis esiin. Mutta sitten perhe ehkä menee mukaan kaupan maailmaan ja nimi laitetaan ilmoituskylltiin. Nyt tuo nimi on eräänlainen vaatimustason ja käytöksen tunnus. Niin teillä on nimi joka käy lävitse näiden erilaisten ominaisuuksien. Laittakaa ne kaikki yhteen ja alatte havaita, mitä merkitsee että Herran Jeesuksen Kristuksen nimi on asetettu minun päälleni. Olen kytketty Häneen. Minut on tuotu yhteyteen Hänen kansaan. On perheyhteys Kristuksen kanssa. Ominaisuuksien tulisi siis näkyviin. Sitten on Hänen työnsä, jota tulisi tehdä. Voinko tehdä sitä Hänen nimessään? Lojaalisuutta Hänen persoonaansa kohtaan. Mutta on enemmänkin: on lojaalisuutta Hänen läsnäololleen: "etkä ole kieltänyt minun uskoani".

Voitteko tänä iltana katsoa ja sanoa, että jopa kristikunnassa tänä iltana, jossa on paljon tunnustusta, ei silti ole lojaalisuutta Jumalan Sanalle, Kristuksen uskolle? Havaitsette suurien miesten kieltävän Hänen neitseestä syntymisensä, synnittömän ihmisyytensä, kieltävän Hänen sijaisuhrinsa, Hänen kunniakkaan ruumiillisen ylösnousemuksensa haudasta ja Hänen pikaisen paluunsa takaisin. Eikö siinä ole tulos siitä, että on päästetty irti Hänen nimestään, eikä ole pidetty kiinni Hänen uskostaan. Siellä on sitä, mikä on hyljätty.

Herra sanoi: "Minä arvostan uskollisuuttanne ja vakaumustanne, vaarallisessa paikassa, vaarallisena aikana". Niinpä, tässä on näky Kristuksesta, Hänen sovituksensa arvo. Ja sitten menemme seuraavaan pieneen yksityiskohtaan, joka huolettää Häntä. Hän katsoo heihin ja sanoo: "minulla on vähän sinua vastaan". Älkää rakkaat ajatelko siitä tavasta miten se on sanottu englanniksi, että Hän olisi vähätellyt - että nämä olisivat vain pikkuasioita - siitä ei ole kyse. Ajatus on, että kaiken Hänen käskemänsä keskellä, on vain kaksi asiaa, jotka ovat niin elintärkeitä, että Hänen täytyy kiinnittää kuulijoiden huomio niihin ja sanoa: "Hei katsokaa, ellei tämä taipumus - tuo trendi - tule käsitellyksi: ellette tee parannusta, minun täytyy käyttää miekkaa." Niin vakavasta tilanteesta on kyse.

Mitä Hän itse asiassa haluaa tarkalleen tuoda esiin? Kaksi asiaa: "sinulla on siellä niitä, jotka pitävät kiinni Bileamin opista" ja "Niin on myös sinulla niitä, jotka samoin pitävät kiinni nikolaiittain opista".

Nyt saatatte sanoa: mikä tarkasti sanoen on niin vakavaa näissä kahdessa asiassa? Bileamin opin vedän yhteen tällä tavoin: "ole hieman joustavampi lojaalisuudessasi". Selitän, mitä tarkoitan tällä. Bileam oli omilla silmissään suuri mies. Bileam tiesi monia asioita. Bileam oli jossain määrin armoitettu mies. Bileam oli paha mies. Mutta hän oli päättänyt erään asian: aion käyttää lahjojani omaksi edukseni ja omaksi voitokseni. Ja muistatte, kuinka hän yritti kirotta Jumalan kansaa, Israelia, eikä Jumala sallinut sen tapahtua. Hän joutui vetäytymään, eikä kyennyt kiroamaan heitä. Ja koska hän ei kyennyt kiroamaan heitä, hän järjesteli heidän turmionsa. Nyt, Bileamin opetus Baalakille yhteydessä Jumalan kansaan, oli tämä: "Katso, Jumala jota nuo ihmiset palvelevat, on Pyhä Jumala". Jos asetat heille ansan - se on kompastuskivi - ja tuo sana tarkoittaa kirjaimellisesti linnunloukkua, jossa puutikku pannaan loukkuun sisälle, ja siinä on syötti. Lintu näkee syöttin, lentää sisään, nokkii tikkoa ja loukku napsahtaa ja lintu on napattu. Tuo on kompastuskiven kirjaimellinen merkitys. Se on se pieni tikku, joka virittää loukun. Ja Bileam sanoi: "Aseta loukku, laita hyvin syöttöjä, koska Jumala jota nuo ihmiset palvelevat on Pyhä Jumala. Jos he lankeavat, tuon Jumalan on oikaistava heitä. Tuon Jumalan on tuomittava heidät. Ja sinä olet voittanut pelin, koska Jumala ei voi katsoa syntiä ja Hän tuomitsee nuo ihmiset". Se oli tuo loukku ja Israel lankesi siihen.

Mikä oli syötti? Mooabin kaunis tyttö - hän oli syötti. Saa heidät tekemisiin noiden tyttöjen kanssa, saa nuo tytöt kutsumaan heitä uhraamaan. Heillä on silloin huvinsa, mutta se päättyy haureuteen. Ja Jumala tuomitsee heidät, ja kansa tuhotaan. Ja erämaassa oli 24000 hautaa todistamassa, että Bileam oli oikeassa. Eikö tuo opetus ollut ansa?

Nyt, muistatte aiemmilta illoilta, että Efesolla oli yhteytensä Genesikseen. Eilen näimme, että Smyrnalla oli yhteys Exodukseen. Tänä iltana tulemme näkemään, että Pergamolla on yhteys erämaavaellukseen. Kuka oli erämaassa: Bileam. Mutta ennen Bileamia oli Amalek. Ja mitä Amalek kuvaa? Amalek kuvaa lihaa. Ja se on liha, joka pettää ja saattaa ansaan. Ja Amalek ja Bileam, toimien yhdessä, turmelivat Jumalan kansan.

Siinä on tausta. No mutta mikä oli käytännön pointti? Bileamin opetus alkoi maailmallisuudella. Kytke heidät sellaiseen, minkä Jumala on kieltänyt, saa heidät kiikkiin lihan kautta, sellaiseen joka viehättää. Heidän tulee olla paljon vapaammat, aivan niin. Ettekös tunnekin tuon opetuksen? "Olette liian jäykkiä, liian eristäytyneitä, liian ahdasmielisiä. Olkaa nyt hieman joustavampia lojaalisuudessanne, ja antakaa hieman myöten maailmallisuudelle - ei se teitä vahingoita. Voitte olla yhteydessä tähän, voitte liittyä tuohon poliittiseen puolueeseen, voitte liittyä tuohon liittoon. Voitte alkaa liiketoimiin tuon pelastumattoman kumppanin kanssa ja niin edelleen. Ei se teitä vahingoita!" Se oli juuri se syötti. Sitä on maailmallisuus. Ja mitä siitä seurasi? Uskottomuuden tuloksena on aina loppu, koska kuten Kirjoitukset osoittavat tässä, eivät he ainoastaan asettaneet kompastuskiveä Israelin lasten eteen, vaan he söivät epäjumalille uhrattua. Se toi sisälle epäjumalanpalvonnan. Tuo maailmallisuus, maailman viisaus siloitti tietä palvonnalle, joka vei heidän sydämensä Jehovan luota. Ja siitä seurasi vielä jotain muuta. Uskottomuus päättyi epäjumalanpalvontaan, ja sen huipentumana oli moraalittomuus. Sitä oli maailman pahuus.

Ettekö havaitse vaaraa, joka vaani juuri tätä seurakuntaa? Kun oleminen Kristukselle kuuliainen tulisi kalliiksi. Niinpä Bileamin opetus oli tulossa sisälle sanoen, ettei teidän tarvitse olla niin suorita. Ei, te voitte silti kuulua mukaan, vaikka olettekin hieman vapaammat lojaalisuudessanne. Ja liha on monen pyhän loukku. Moni pyhä on joutunut tupakan loukkuun, pullolliseen viiniä, epäpyhään kirjaan ja yksilöiden todistus on pilattu. Mutta vakavinta on, kun siitä tulee oppi. Mutta se ei ole oikein ja se kutsuu päälle Jumalan kurituksen. Se kutsuu päälle Jumalan rangaistuksen, koska Hänen kansansa on pyhä. Hänen kansansa odotetaan olevan pyhä. Hänen kansansa odotetaan heijastavan sitä erottautumista minkä Hän on tehnyt pelastaessaan heidät ulos maailmasta. Nyt, siinä on se opetus - ole vapaampi lojaalisuudessasi.

Mutta esitän, tuon kera on jotain muutakin. On nikolaiittain oppi, ei heidän tekonsa mistä puhuttiin Efeson kohdalla, vaan tässä on heidän oppinsa. Muistanette mitä sanoin heistä aiemmalla kerralla: että saattaa hyvin olla, että he polveutuvat Nicolaksesta, yhteydessä liberaaliseen opetukseen - Nicolas Apt. 6:ssa. Mutta on myös mahdollista, että juuriverbi kuvaa sitä, mitä he olivat. Sehän tarkoittaa: "Minä otan ihmiset valtaani". Mitä se on? Se on pappisjärjestelmän esittely ja nouseminen. Jumalan kansan dominointia syrjäyttämällä lahjat, joita Jumala on nostanut seurakunnassa. Niinpä tuon opetuksen yhteenveto on tässä: olkaa huomattavasti rajoituneemmat johtajuudessanne. Se on nikolaiittojen oppi. Tehän tarvitsette nyt johtajuutta, joka itse asiassa saarnaa, mitä te haluatte ja mistä pidätte. Saarnaa

mitä kaivataan - itse asiassa Bileamin opetus heijastuu nikolaiittojen opetuksessa. Mutta pääasia on tässä: teillä täytyy olla miehiä opettamassa sitä.

No mutta mistä niitä sitten saadaan? No, paavilaisuushan ratkaisi koko ongelman, perustamalla heille oman koulunsa ja seminaarinsa. Ja protestanttisuus seurasi sitä perustamalla oman koulunsa ja seminaarinsa - heidän raamattukoulunsa, opistonsa ja yliopistonsa. Mitä tekemään? No mutta, heidän aikeensa olivat erinomaiset. Pitää Jumalan Sana, ja opettaa miehiä opettamaan ja saarnaamaan sitä. Mutta heti kun poikkeat Raamatun pelkistetyltä tieltä, sinä jätät itsesi avoimeksi Saatanalle kaapata nämä linnoitukset. Ja eikö se ole juuri sitä, mitä on tapahtunut? Useimpien tunnustusten harjoituskoulut ja raamattukoulut on solutettu miehillä, jotka eivät usko sitä sanaa, jota he tunnustavat opettavansa. Käyttäen aikansa hyökkäilemällä perusopetuksia vastaan; tämä on ollut saatanallinen projekti, niin että johtajuutta on asetettu oikeisiin paikkoihin. Ja kun sinulla on joku vastuullinen mies palvelemassa, silloin luonnollisesti jokaisen on uskottava mitä hän opettaa. Mutta Jumalan suunnitelma on aina ollut toisenlainen. Tuoda Jumalan seurakuntaan Jumalan opettamia miehiä ja naisia, ja joiden joukosta Jumala voi nostaa voimassa niitä, jotka ovat kyvykkäitä opettamaan ja saarnaamaan Hänen Sanaansa. Ja Hänen toimintamallinsa on paras.

Mutta ettekö huomaa, että tässä seurakunnassa Herra sanoo: "Nyt Minä seuraan tätä kehitystä syvästi huolestuneena". "Olkaa hieman joustavimmat lojaalisuudessanne - älkää ottako Kristukseen viehättymistä niin vakavasti, ettei se häiritsisi yhteyttänne maailmaan. Ja katsokaa, heti kun tällaista on saatu aikaiseksi, olkaa huomattavasti rajoittuneemmat johtajuutenne osalta!. Kuunnelkaa vain miehiä, joita haluattekin kuunnella. Ja opettakaa heidät niin, ettei minkäänlaista virhettä pääse tapahtumaan". Ja silti kaiken tuon keskellä on ihmisiä, joille Herra sanoo: "Pidätte Minun nimestäni kiinni - ette ole kieltäneet uskoani".

Huomaan että aikaa on jo kulunut melkoisesti. Nyt vielä enää tämä viimeinen kohta. Tässä on komennon ääni: "Tee siis parannus; mutta jos et, niin minä tulen sinun tykösi pian ja sodin heitä vastaan - tässä on ero - suuni miekalla." "Minä käsittelen sen asian, joka on turmellut kansani".

No niin, siinä on se kompromissi, jota on tarjottu. Ja ehdotan jokaiselle pyhälle tänä iltana, että Jumalan edessä - älkää katsoko tätä kaikkea vain historiamielessä tai tunnustusmielessä - saattakaamme se perille sydämiimme. Ovatko tänä iltana ne yhteydet, joita minä olen luonut politiikkaan, yhteiskuntaan, liittoihin - mitä tahansa se onkin - se ei pidä yhtä Jumalan mielen kanssa. Siinä tapauksessa, tässä on tilaisuus - katua. Tuo vastaus on nähtävissä: "Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo." On siis niitä, jotka kuulevat - ja niitä jotka eivät. Mutta nyt, annetaan uusi vakuutus. Herra puhuu voittajalle. Huomasitte sen Efesossa: voittaja saisi nauttia lankeamattomista olosuhteista, se on Genesisistä. Smyrnassa voittajaa ei kohtaisi toinen kuolema, se on Exodusta. Mutta tässä olette takaisin erämaassa, näettekö kuinka se kehittyy. Mitä siellä on ? Bileam, mutta siellä on myös manna. Mutta nyt Herra puhuu: "Tiellänne erämaassa tulette tapaamaan tiettyä ilmentymistä, joka tulee eteenne, mutta teen teille saatavaksi ruokaa, juuri kuten tein Israelille. Mannaa taivaasta, joka puhuu Kristuksesta tiellään, puhtaudessaan, persoonassaan. Mutta se ei ole pelkkää mannaa maassa, se on sitä salattua mannaa.

Voi, nämä Pergamon ihmiset olisivat voineet kertoa teille Ocalfin salaisuudesta. Kerron teille salaisuuden: on olemassa salattua mannaa, luultavimmin sitä mannaa kultaisessa astiassa arkissa Jumalan edessä - se on Ilmestysmaja, joka on kuvassa. Tuo manna, tuo annos, se on varattu voittajalle. Se on hänen nautintonsa ja kokemuksensa Kristuksesta, kun hän kulkee läpi meren eroittuneena. Voi rakkaat pyhät, onnistunko tänä iltana jättämään sydämiinne vaikutuksen tällä tavoin: tiedätte, että Kristus on hyvin rakas kaikille meistä tänä iltana. Mutta on sellaisia annoksia Kristuksesta, joita voimme nauttia vain ollessamme eroittautuneena maailmasta, sen teistä ja teoista - ja sen palvonnasta. On erikoisannos nautittavaksi pyhälle, eroittautuneena. Saakaa siitä ote.

Mutta on jotain muutakin. Mitä muuta oli erämaassa? Ilmestysmaja oli siellä. He olivat jättäneet Egyptin mahtavat rakennukset, ja siellä oli pieni telttamaja. Se oli vain pieni paikka: katso sitä ulkopuolelta, sireeninnahkoja ja niin edelleen. Ei se näyttänyt kovin kummoiselta eikä ollut puoleensavetävä, mutta siellä Jumala oleili. Ja Hän sanoi: "Kuunnelkaa. Minä annan teille valkoisen kiven". Sehän on muinainen jäsenkivi. Todennäköisesti kuvassa on tämä: Pergamossa saatoit mennä sisään tiettyihin uskonnollisiin paikkoihin, mutta sinulla täytyi olla pääsykivi. Ja sinun täytyi antaa se tai näyttää sitä, jumaluuden nimellä varustettuna - sinä kuuluit hänelle. Mutta Herra sanoo: "Minä annan teille pääsykiven, että erämaassa voitte tulla suoraan sisään läsnäolooni. Ja siinä, kiinnittäen

mielenkiintoa tuon mannan osuuteen, Minä annan teille tämän lupauksen: että tuo kivi tulee kantamaan uutta, kirjoitettua nimeä." Aivan erityinen ilmestys sydämelle, joka on eroittautunut maailmasta ja sen teistä.

Rakkaat pyhät tänä iltana, tiedätte että on tulossa erityinen osuus, erityinen lupaus niille, jotka Kristuksen nimen laittavat sydämiinsä, Hänen uskonsa, pitäen tiukasti kiinni, he pyrkivät vaeltamaan ja palvomaan - erämaaoiloissa. Liha, Amalek hyökkää, Bileamkin iskee, mutta Jumala säästää Hänen omansa. Tuntekaamme nyt tuo annos, tuo erityisosuus Kristuksesta. Rukoilkaamme.

Jim Allen